

emlékeztet. Képanyaga teljesen városi jellegű, a proletárszemléletnek megfelelő, az üzemi munkás tapasztalatából fakadó. „Sültek a házak és a part — a nap forró pékműhelyében“, „olvadó cinlap a Duna“. „nyomukban habos lett a víz — tarajos, olajos.“ De nemcsak külsőségekről van szó. A „Somoskőn túl, Fülel felé...“ kezdetű (19. vers)-ben a költő leírja az ócska mozdonyból készült magyar páncélvonatot. A leírásból áradó szakszerűség és szeretet a józsef-attilai gondolatot idézi: „Velünk nevelkedett a gép.“ S ugyanebben a versben a természeti jelenségek is a munkásszemlélet tükrében verődnek vissza: „Az alkonyat a dombok alján, — akár a gyárak korma hullt.“

A kötet számos egyéb műfaji és stílus-problémát fölvet még: a klasszikus magyar, arany-jánosi hagyomány, valamint Majakovszkij öröksége továbbfejlesztésének a kérdését; de elemzés nélkül, — amire itt hely nincs, — nehéz erről a kérdésről meggyőzően szólni. Kétségtelenül Kuczka egészében véve sikeresen olvasztotta bele ezeket a hagyományokat művébe, olymódon, hogy tud a maga hangján szólni, sehol sem válik epigonná. De helyenként mégsem sikerül elkerülnie a diszharmóniát. Óhatatlan, hogy olykor-olykor ne a példának vett előd hangja harcogja túl az övét. Ilymódon nem problémamentes, hibátlan mű a „Mindenkinek! mindenkinek!“ s ezek a problémák (mind pozitív, mind negatív értelemben) szaporodnának, ha elemzés alá vennénk például csak a kötet drámaiságának, az osztályellentétek drámai megjelenítésének problémáját, vagy az egyes típusok és a cselekmény egyes jellemvonásaiban megmutatkozó speciális magyar nemzeti jellemvonásoknak és ezek művészi megjelenítésének kérdését.

Kuczka köteté költészetünk kemoly gazdagodását jelenti. Az a magasfokú művészi tudatosság, amellyel Kuczka témáit kiválasztotta és földolgozta, bizonyítja, hogy a szocialista realista költői elvek és módszerek valóban gyümölcsözők, s képesek Pártunk irodalmi célkitűzéseit eredményesen szolgálni.

DIOSZEGI ANDRÁS

Néhány szó a Szigligeti Színház békéscsabai munkájáról

A Szigligeti Színház a színi évad első felében Békéscsabán, a második felében pedig Szolnokon mutatja be igen jól összeválogatott műsorát. Mint minden vidéki színháznak, sajátos nehézségekkel kell megküzdenie a témaválasztás, a különleges szervezési munkák, a tájelőadások, a díszletezés és sok egyéb kérdésen belül. Ha munkájukban itt-ott fedezhetünk is fel hiányosságokat, az éppen az előbb említett különleges vidéki helyzetükből adódik, semmiképpen sem a színház vezetősége vagy egész kollektívájának rossz munkájából.

Azt tapasztaltuk, hogy a Szigligeti Színház színművészei, zenekara és összes többi dolgozója az igazgató elvtárs vezetésével átérzik a nagy felelősség teljes súlyát, mely valóban nyugszik, és pedig azt, hogy lelkiismeretes, jó munkával, tehetségük maximumával, előadásmódjukban alkalmazkodva a helybeli közönség igényeihez, egyre fokozódó mértékben elégítsék ki a dolgozók kulturális igényeit. Kétségtelen jeleit láttuk ennek például a Denevér és a Luxemburg grófja előadásán, de a többi darabnál is. Bizonyítja e tényeket a színház szinte állandó zsúfoltsága, az elismerő tapsok, melyek nem egyszer csak ismétlések után csitulnak el.

Az egyéni alakításokban szívdérítő, sajátos humorával Erdődy Kálmán és Boross János mutatott be kimagasló játékokat. Erdődy Sir Bazil alakítása a Luxemburg grófjában, Boross Fosch alakítása a Denevérben külön elismerést érdemel. Pálffy Aliz szerény, minden esetben megnyerően kedves szereplése egyszer sem múlt el a város dolgozóinak lelkes tetszésnyilvánítása nélkül.

A szolótáncosok kis csoportjának fellépését örömmel, nagy élvezettel figyeltük, és a legnagyobb elismeréssel adózhatunk Kürtössy Ákos koreográfus és előadó-művészeknek, a csoport betanítójának, különösen a Denevér és a Luxemburg grófja táncbetétjeiért. Szívós, eredményes munkájukról bárki képet kaphat, ha a Szigligeti Színház tavalyi táncműsorát, az ideivel összeveti.

Sok elismerő szóval nyilatkozhatnánk még a művészkollektíva egyes tagjairól. A Tiszatáj ilyen vonatkozású első cikkében egyelőre fontosabbnak tartjuk megemlíteni a egész gárda közös erőfeszítéseit olyan irányban, hogy a színen lévő valamennyi művész, a darab mondanivalójának megfelelően, tehetsége legjavát nyújtotta majd minden esetben.

Az eddigiekben szinte majdnem mindig az elismerés hangján szólottunk. Hangsúlyozzuk, a Szigligeti Színház megérdemli e hangot, s e vélemény különösen a művészekkel való egyéni beszélgetések után erősödött meg, nem is beszélve a harmonikus klubéletükbeli tapasztalatokról. Úgy látszik, hogy ez utóbbin keresztül megvan a reális alapja egy elvtársias, egészséges művészi kollektíva kialakításának, s ezzel párhuzamosan a mind jobb és jobb eredmények felmutatásának.

Ha vannak hibák — s nyilván vannak —, a szembetűnőket ez az erős kollektíva le tudja győzni, s a megbúvó hibák felkutatásába a Tiszatáj is szívesen kapcsolódik be.

Végezetül egy dologról még szólnunk kell. Békéscsaba Városi Tanácsának figyelmét kívánjuk felhívni arra, hogy a jövőben az eddiginél sokkal fokozottabban gondoskodjon színművészeink egyéni és csoportos igényeiről. Elsősorban gondolunk itt a színház művészeinek, dolgozóinak lakáskérdésére, másodsor pedig arra, hogy klubhelyiségüket, melyet olyan szeretettel látogatnak, tegye reprezentatív vonatkozásban is klubbá, mert egyelőre hiányos berendezésével, elégtelen fűthetőségével és egyéb hibáival barátságtalan, s nem méltó a jómunka utáni megérdemelt pihenésre, szórakozásra.

Kerényi György

Készült 1600 példányban